

TAAHOFELIJKHEIDSAKKOORD, afgesloten op 27 november 1996 tussen de partijen van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering.

De inzet van dit akkoord betrof de vraag in welke mate contractueel personeel te Brussel tweetalig moet zijn. Lokale besturen en Brusselse gewestelijke instellingen wierven immers steeds meer contractuelen aan (in plaats van statutairen) die niet voldeden aan de door de bestuurstaalwet opgelegde **tweetaligheidsvereiste**. Van Vlaamse zijde werd deze situatie al lang aangeklaagd, maar de Franstaligen betwistten dit. Zij kregen echter ongelijk van de **Vaste Commissie voor Taaltoezicht** en de Raad van State, zodat niet-tweetalig personeel zich gedurende een overgangsperiode van één jaar diende voor te bereiden op een taalexamen. In de periode 1993-1996 werden voor gemeenten en Openbare Commissies voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW's) samen 2554 schorsingen uitgesproken, waarvan 72% de onwettige aanstelling van niet-statutairen betrof. Ook het ontbreken van pariteit in hogere functies gaf aanleiding tot schorsingen. In 84% van de gevallen betrof het Franstaligen. De schorsingen bleven doorgaans zonder gevolg. Omdat de Nederlandstaligen huiverig stonden voor een juridische aanpassing van de **taalwetgeving**, wensten ze via een politiek vergelijk op gewestelijk niveau een feitelijke oplossing te vinden. Een compromis werd in de Brusselse regering bereikt op 14 november 1996: de Franstaligen gingen ermee akkoord dat alle kandidaten, zowel vaste als contractuelen, een bewijs van kennis van de tweede taal dienden voor te leggen, maar tegelijkertijd zouden de Nederlandstaligen zich soepel opstellen door het akkoord enkel op nieuwe aanwervingen te laten slaan en de regulariseringstermijn tot 2 jaar te verlengen. Het akkoord voorzag ook in taalopleidingen en bepaalde dat het Vast Wervingssecretariaat via taalexamens een 'werfreserve van taalbrevehouders' zou aanleggen om de lokale besturen te helpen bij het rekruteren van tweetalige kandidaten. Ofschoon verwacht kon worden dat het schorsingsbeleid van de vice-gouverneur strikter ging opgevolgd worden, zou de uiteindelijke toepassing afhangen van de goede wil van lokale besturen en bevoegde voogdijministers.

Aanvankelijk weigerden het **Front démocratique des Francophones** (FDF)-Parti réformateur libéral (PRL) het akkoord te ondertekenen, maar een crisis werd vermeden doordat de Nederlandstaligen zich bereid verklaarden te spreken over de herziening van de taalkaders in het **Brussels Hoofdstedelijk Gewest**. Deze zouden worden herzien in de geest van de redenering van de Raad van State in het zogenaamde 'Brandweerdossier'. De tekst van de omzendbrief om het taalhoffelijkheidssakkoord na één jaar FDF-obstructie toch te doen uitvoeren en de bepaling van de taalkaders bij de brandweer leiden tot een nieuwe crisis in november 1997, die uitmondde in het ontslag van **Volksunie**-staatssecretaris **Vic Anciaux**.

LITERATUUR: E. Witte, M. de Metsenaere, A. Detant (e.a.), *Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de taalwetgeving* (Brusselse Thema's, nr. 5, 1998).

MACHTELD DE METSENAERE